

3. szám.
Jan. 19-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz január–ápril hóra **2 ft. 10 kr.** uj pénzben. — Előfi-
zethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál. — **Kiadó-hivatal :** Pest egyetem-utca
4-dik szám.

VIII. kötet.

A KÉT HÍZÓ.

Trefás verszet.

— — „Öreg Ártány bácsi, nem hallja? zörgetnek.
Nytják az ólajtót,
Jön már a szolgáló a kukuriczával,
Látom a szakajtót,
Oi, oil de jó ilyen ingyen élni :
Délelőtt jól lakni, délután henyélni.

A többi mind fárad maga abrakjáért :
Ló huzza szekerit,
Ökör szánt; eb strázsál, a ludat koppasztják,
Némelyt meg is verik.
Oi, oi! nekünk áll a világ ingyen.
A helyünkbe terem, a mi csak kell minden.

A mint megéhezünk, hozzák a moslékot,
Fáin jó habarék!
Tök, dinnyehaj, savó, korpával keverve
S szilvماغ egy marék.
Lehet-e már ennél delikátabb trakta.
Héj nagy bölcs lehetett, ki ezt összerakta.

A mi gazdasszonyunk valami jó tündér,
Kinek az a dolga,
Hogy a mankusokat nagy kitüntetéssel
Mindütt pártfogolja.
Fülünket vakarja, hátunk czirógatja
S kend mind ezt mogorván dörögve hallgatja.

— — „Édes öcsém, süldő, igaz, hogy jól élünk
S nem fáradunk érte,
Mit az ember kíván, mind helyébe hozzák,
Még mielőtt kérte.
Grum, grum, mind hiába, nekem nincs étvágyam
S csak úgy forgolódom ebben a jó ágyban.

Szük ez a mi ólunk, rekesz alatt tartják,
Nem tetszik ez nékem.
Szalonnám dicsérik, hej ez a fejemben
Szeget ütött régen.
Grum, grum, csak az ólat rágom nagy veszetten,
S bánom, hogy ilyen sok szalonnát felszedtem.

Gonosz sejtelmektől viszket az én hátam,
Sertém csak úgy borzong;
Ha nem is fáradunk, mért van, hogy ilyen jól
Foly ez a mi sorsunk?
Grum, grum, te csak habsolj, mennyit gyomrod fölvesz;
De én már tudom, hogy a kolbász miből lesz?“

K—s M—n.

1860-ik évfolyamokból példányaink mind elfogytak, ezentul érkező megrendeléseket 1861-re jegyzünk be.

VISSZAEMLEKEZÉSEK 1849-RE.

Jókai Mórtól.

II. A böles tanácsbirák.

Könnyű olyankor elpolgármesterkedni, mikor nincsen egyéb dolog, mint a zöld asztalnál praesideálni s a rabok ételét megkóstolni, hogy nincsen-e nagyon megsózva; de mit csináltak volna az urak ebben a következő esetben, a mit majd most mingyárt elmondok?

X. Y. és Z. három híres nagy magyar város az alföldi rónán; (biz azoknak az igazi neveit is kitalálhatja, a ki nagyon megeröteti a phantasiáját) az 1849-iki téli hadjárat alatt e három városnak jutott az a szerencse, hogy a császári hadsereg főhadiszállásával dicsekedjék.

Vegyük, hogy Y. város fekszik középen, X. és Z. pedig jobbrul, balrul.

X. városban feküdt egy keményszivű osztrák tábornok (most már ez is szelidebb, mert meghalt) Z. városban pedig Jellasich, a horvát bán, saját hadtesteikkel.

Egy napon a közbül eső Y. város hatósága egy ilyenforma peremptorius parancsot kap az X-ben állomásozó tábornoktól:

„E mai naptól számítandó 8 nap alatt nekem X.-be szállítsanak önök 60 ezer részlet szénát; a miből, ha a kitüzött napon egy is fog hiányzani, a várost megsarczolom, a polgármestert és a tanácsot vasra veretem s Budára küldöm a várba.

Az érdeemes tanácsot nagy aggodalomba ejté e szép szó. Rögtön utána láttak, hogy a sok adag szénát kiteremtsék, de biz abból a legnagyobb akarat mellett sem lehetett többet előállítani 5000-nél.

Tudósítják aztán egész deferentiával a tábornokot, hogy a tervezett és a foganatosított számok között ugyan nagy ám még a különbség.

A tábornok azt izente vissza, hogy ez nem az ő baja; ha készen nem lesznek a napjára, ők látandják, hogy mit kapnak?

A népség, megértve a vigasztalást, azt mondta rá, hogy miután a hatvanezer részletet semmi esetre sem lehet előállítani s e szerint a várost úgy is mindenképen megbüntetik; tehát már most a meglevő ötezeret sem küldik el; hisz úgy is mindegy.

A nemes tanács azonban kitalálta a nyitját.

Felrakatta szekerekre az ötezer részlet szénát s megjelent a Z. városban állomásozó Jellasich bannál.

Kivánta tiszteletét tenni. Hallotta hírét a nagyméltóságú urnak s nem akarta elmulasztani ezt az alkalmat.

A bán épen jó kedvében volt; megtetszettek neki a zsirosszáju magyar emberek nagyon. Elbeszélgetett velük minden jóru, még le is ültette magánál. Nagyon megtisztelve érzé magát.

— Csakugyan azért jöttek önök ide, hogy velem találkozzanak?

— Sőt még valami másért is, felelt a deputatio mosolyogva. Vagy ötezer részlet szénát készítettünk össze *excellentiád hadserege számára*, azt kivántuk átajánlani.

A bán még kellemesebben lön meglepetve e megelőző kedveskedés által, most már annyival barátságosabban kezdte marasztani látogatóit, de azok már kászolódni kezdtek, kalapjaikat vették.

— Hova sietnek oly nagyon?

A deputatio úgy tett, mintha átallaná megmondani; végre nagy unszólásra egy közülök így szólt:

— Már csak nem akartuk megmondani, de ha *excellentiád* parancsolja, hát legyen: — ide kellene még mennünk X. városába; ez — s — ez tábornok ur azt a galibát csinálta, hogy el akará tőlünk *magának* vitetni azt a szénát, a mit mi *ide szántunk*. Elmegyünk hozzá, akárha becsukat is bennünket, nem tehetünk róla, de mi egyszer azért kuporgattuk azt, hogy ide adjuk.

— Ne féljenek semmit; monda nekik a bán; ez már az én dolgom lesz; csak menjenek haza, legyenek békén, *majd elintézem én* a dolgukat a tábornokkal, hogy nem lesz semmi bajuk.

Nem is történt az egész hadjárat alatt semmi baj Y. várossal.

Ezen történet ugyan költőibb végű lett volna, ha a polgármester az egész népséggel kaszára kapva magát leapritatta s a várost porrá égette volna; hanem nekem így is nagyon tetszik, hogy a magyar ember a legnagyobb veszedelem közepett is, hogy helyt áll a bajnak és megtartja a decorumot.

BÖLC S SALAMON UTÓDAI.

Herczeg S*** K*** volt Erdély koronatar-
tományi civil és militair parancsnok, szívesen
vadászott az erdélyi főurakkal. — Egy vadászat
alkalmával *Saromberken* gr. Teleky Samunál vig
és kedélyes vadászati kör volt öszvegyülve, nem
voltak ott bezirkerek, csak a herczeg által ode
rendelt v—i forsteher legfeljebb másod magá-
val; a hajtók rendezésére s több aféle szolgálati
kötelességek teljesítésével levén el-foglalva, hi-
vatalosan azaz ex offo, minthogy a fő fő is jelen
volt, fejr paszomántos bugyogó ban, gyékleső
vel az oldalukon és aranyos galléru gerokkban,
bár hideg téliidők voltak, még az akkori kor-
ban sem lévén az ilyenén nagysás uraknak a
társaság belsőbb körében numerusuk, kivévén,
hogy azon asztalnál ettek ők is, a hol a herczeg
ebédelt.

Vigan szoktak folyani a vadászati estebédek,
a hires *czelnai* és *sorostélyi* borok a feszes ille-
delmet nyiltabb társalkodássá változtatták, az
érzelmek közlönyei, a nyelvek, emanczipálván ma-
gukat, a társalkodási kör tágabb mezőt nyert. A
nap főeseményei természetesen az ellött vadak
voltak, s azoknak tragicus sorsok, de ezek előso-
rolása után a kedélyes társaság csudálatosan
ugyan, de mégis épen az akkori időben hatalma-
san grassaló bezirkereket hozta szóba, (lehet
per idearum associationem), s általok az igazság
és törvény kezelését. Ő herczegsége is méltózta-
tott járulni egy hivatalos ítélet elbeszélése által
azon kornak magasztos itélőbirói felfogásához,
melyek az akkori politico administrationis his-
toriai tények sorában méltó helyet foglalnak el.

Jelenleg Megyes székben akkora, N. Szebeni
kreisban, N* S* nevű faluban élt és uralkodott
egy albiztos ur, ki hajdan, mig a lábában meg
nem hibázott, mezővárosi *tánczmester* volt; egyik
bokája kificzamodván, lön templomi segédének
és iskolatanító (turner), miglen meg érkezett a
paradicsomi időszak, midőn minden tisztességes
írástudó és német nyelvet beszélő elhanyagolt
celebritás valahára érdemlett helyét elfoglalhat-
ván, egyenesen beállott albiztosnak.

A mindenható albiztos hatalmának érzeté-
ben, teljes méltósággal ült hivatalos szobájában,
midőn a kopogtatási előzmények után belép az ő
legkedvesebbik komája, a ki ép a tőszomszédban
lakott, szép házzal, s azon szép ház alatt egy ép
oly nagy és teli pinzével bírván.

Az unalmas estétet rendszeren ott szokta töl-
teni az albiztos ur, mert nagyon közel volt, csakis
egy résen kellett át lépni. Meglepetve kérdezi,
nemis köszöntvén, hogy micsoda baj érhetne? ki
az az ember fia, ki őt bántani merészelt, szóval
mivel állhat szolgálatjára.

Valahára szóhoz jutván a panaszló koma, na-
gyon megilletődött arczczal előadja, hogy a falu
czigánykovácsa őt iszonyatosan leszidta többek
hallatára, a mi rajta soha sem történt, csakis az
uniokor, s akkor is épen ezen oláh czigánytól kel-
lett elszervedni, de akkora panaszát nem hall-
gatták meg, szóval keserves, dehonestatiójáért
elégtételt követel.

Dühvel felugrik helyéből az albiztos ur, —
Szmárcsek Venczel vidéki dragonyost rögtön a
falu kovácsa után küldi, hogy a föld fenekéből is
előteremtsék, addig pedig leültetvén komáját,
vigasztalta, hogy bizonyos lehet arról, miszerint
a vakmerő méltóképen meg fog lakolni.

Alig végzé, újra kopogtatnak, és épen egy
olyan drága jó komája lép be az ajtón, ki is
szemben lakott az albiztos urral, s neki is minden
második estve volt szerencséje nagyságos komá-
jához; ez ismét nagy megindulással előadja, hogy
jókor reggel valaki kövel bezuzta az ablakát, s
ott pedig senki más nem volt mint a falu kovácsa
és Michel sógora a falnagy, (ugy hívják a száz
földön a birót) hogy ez utóbbi nem tette : az vilá-
gos, bizonyosan a czigánykovácsnak kellett tenni,
mert még az unio óta mind haragszik reája.

Jön a dragonyos és jelenti, hogy itt a bünös,
„soll herein kommen.“

— Először is protocollumot veszünk édes
komáim az egész ügyről.

A protocollum megkészülvén, kivilágosodott,
hogy a falnagy bizonyos kovács-munka restans
ára felett összeszólalkozott, és hogy a czigány
merte kérni munkája bérít, szidni kezdte azt, de
a czigány is azon szavakkal visszamondotta mind
azon káromlásokat; erre dühbe jövé a falnagy,
felkapott a földről egy követ s nekihajtott a czi-
gány fejének, a czigány leguggant és a kö úgy
törte be a szemben lakó komának az ablakát.

Ítélet :

Ha adós volt a czigánynak a falnagy, az kü-
lön processus, azt nem volt szabad kérni az ut-
czán, hanem házához menvén illendőleg szolitotta
volna fel, tehát a veszekedés okát ő idézte elő,

ha hogy pedig a falnagy meg akarta őt közel hajítani „az akarát“ még nem büntetendő; hogy meg nem dobta, az világos : — a hozzá dobott kő pedig a Michel uram ablakát zuzta be, ha pedig a kő a maga rendeltetéséhez, a cigány fejéhez juthatott volna, akkor nem történt volna kár, de minthogy leguggant, és a gugganás által született kára Michel uramnak, a gugganó azaz a cigány, fizesse meg az ablakok összes csináltatása árát; azért pedig a miért ledehonestalta a falnagyot, becsületsértés fejében 15 napra be-

záratik a tömlöczbe, továbbá a protocollumból az is kiviláglik, hogy az uniókor a falu cigánykóvácsa a fiát elküldte önkénytesnek, holott Bem tábornok a ns. szász Regius fundusnak elengedte a katonáskodást, tehát mint rebellis cigány policzialis felügyelet alá tétetik, meghagyatván nekie, hogy ezután is úgy respectálja a falu előjáróit, mint az unio előtt, mert a többet soha sem lesz a mi akkor volt.

Költ N. S*en, 1853. január 10-én.

Bessenjó.

Restaurationalis jelenet.

Fehér tollas. Éljen Kardos alispán!!!!

Veres tollas. Éljen Puskás alispán!!!!!!!

— Lássá kedves barátom, nekem épen olyan jó tü-

dóm van, mint önnek; már most hát *discuráljunk csendesen.*

— Jó lesz, hát *discuráljunk csendesen.*

Miért mondott le Imre urfi a német nyelv tanulásáról.

Egy falusi úr fiát házi nevelő által a német nyelvre is taníttatván, nagyon gyanusnak találta az úrfi ezen műveltnék állított nyelvet, midőn Fábrián kőművest és Dávid korcsmároszsidót németül hallotta beszélni, miért is először a kőművestől, azt kérdezé : hol, melyik iskolába tanulták ők azt a nyelvet, melyet ő már egy év óta siker nélkül nyaggat, s miért nem lettek nagyobb urak ennek birásával? — A kőműves azt mondá, hogy az néki anyanyelve, a zsidó pedig azt mondá, hogy ő zsidóul beszélt a kőművessel.

Imre urfi gondolkodóba esett, hogy izzadjon-e még tovább is a német-zsidó nyelvvél, végre kijelentette tanítójának s apjának, hogy ő többé egy szót sem fog megtanulni zsidóul, mert ő sem kőműves, sem korcsmáros lenni nem akar.

KORRAJZOK.

Távirati sürgöny : Gaétában bombaeső csik.
Napoleon. Szolgálhatok egy esernyővel ?

Ki nagyságos.

A székely porfiúnak apját, mivel nem emelt kalapot, Gesler Armin érdemes ivadékának, bezárták. Eljött a szegény fiu, hogy szabadítsa ki szenvedő apját. A Bezirks-Amtnál annak rendi szerint, még a hivatalszolgákat is mind nagyságos uraknak czimezte, s midőn kérdeznék tőle, miért hív minden hivatalnokot nagyságos urnak, azt felelte :

— Hát instálom, hogy a hivatalos urak közül egyik sem nemős embör.

(NB. Székely földön a nemesembert tekintetes urnak czimezik.)

Megyegyülési jelenet.

Gyanusfi úr. Tisztelt polgártársak! Én kívánom kijelenteni, hogy én a 48-iki törvényekhez, minden következményeikkel együtt, ragaszkodom.

Több hang. Jól van, jól! Nem az a kérdés. Térjünk a tárgyra.

Gyanusfi úr, (még nagyobb páthoszszal.) Én óhajtom jegyzőkönyvbe vétetni, hogy én a 48-iki törvényeket minden következményeikkel együtt visszakivánom.

Egy hang az asztal végéről. Ugy-e bár nagyságos úr : azok alatt a minden következmények alatt — a muszákat értette ?!

H a v o l n a .

A p—i hetivásáron minden természetménynek, különösen a zabnak oly magasra rúgott az ára; hogy azon a természetők magok is csudálkoztak. A többi vevők közt egy kereskedő, részint a katonaság ellátására nem csak a vásáron talált zabot vette össze, hanem némely természetővel az otthon maradt készletre is alkudott; s figyelt minden szóra, beszédre, miből nyomára jöhetne annak, hogy hol lehetne még több zabot beszerezhetni.

E működés közben látja és hallja, hogy egy szekér mellett többen a hetivásár folyásáról, s a zab magas áráról beszélgetnek, különösen megtetszett neki egy vastag, magas, kaputos ember azon nyilatkozata: „hogy ő is szeretne vagy 500 köböl zabot eladni.“ A kereskedő, mintha oda se figyelt volna, tovább ment, csak távolról egy ismerősétől tudakolá ki, ki az a magas ember és hol lakik? A tudakolás után tárczájába jegyzé „d—i levita 500 köböl zab.“

Harmadnapra a történetek után a d—i levitához a legrosszabb uton rémitő eső-szakadásban beállit a kereskedő; köszönés után előadja; hogy ő a zabra alkudni, azt megvenni jött.

— Micsoda zabra? — kérdi komolyan a levita.

— Hát arra az 500 köbölre, melyről p—n nyilatkozott; hogy eladni szeretné.

— Igaza van az urnak — folytatá a levita — ezt a szavamat most sem vonom vissza; sőt ismétlem, hogy 500 köböl zabot most is szeretnék eladni, ha volna; de certo deus még csak egy szem sincs.

NB. Ez itt a képen nem zsidó ám, hanem szász. Szerk.

Borkoresolyák.

Concertet adtak a kecskeméti deákok. Sok szép publikum kikerül a derék Kecskemétből, Most is kicsi volt neki a színház; én ha Kecskemétnek volnék, már eddig nagyobbbat építtettem volna.

De ez nem tartozik a dologra. Tehát énekeltünk és szavaltunk mindenféle hősi darabokat Garaiból, és világyúlólóket Vajdából és Petőfiből.

Végre, mikor sorba rémitgettük a publikumot, jött a vigasztaló, a főkomikus, kinek meg fogsz szakadni nevettedben.

Elkezdi!

„Nem tudom mi lelt ma engem? Petőfitől“ ez volt a kiáltás.

Itt szünetet tartott; aztán újra kezdte:

Nem tudom mi lelt ma engem.

Közbekiált ám Mujkos Mátyás uram a karzatról.

— Az hogy nem tanultad meg a leczkédet, azt a

tentás mivoltodat! minek lettél komédiás, miker perektor is lehetnél.

A derék saruképzőintézet tulajdonos azt hitte, hogy a domine belesült, azért jónak látta őt ekként interpellálni.

Ez volt Mujkos Mátyás uram első és utolsó kritikája.

Egy anyának 5 éves fiacskája volt, midőn ismét jó reménységben érezé magát, kérdé kis gyermekét:

— Szólj édes Gyulám, mit kívánsz inkább, öcsikét vagy hugoskát.

— Inkább egy kis lovat édes mamikám.

Egy Gomb nevű szabó s két felesége sirjára ily feliratot készíttettek az örökösök.

„Itt nyugszik Gomb János két gombfülével együtt.“

Már engem visznek.

Az sz—i orosz rektor szigorúan parancsolta a bőjtöt, maga azonban nem tartotta meg, egyszer pénteki napon sertést vágatván, ugyan az este halálos csömört kapott. Kevés idő múlva hirtelen futott, hogy a temető kápolnájában fekete sertés képében kísértetni jár a meghalt rektor, s már alkonyat után senki se mert a rémes hely felé közeledni.

A kántor alacsony, izmos bátor ember volt, néhány vitézbeekkel hívei közül gyertyavilágnál bemegy a félig elhagyott kápolnába, az ajtót belököve találta; a mint belépnek, rőfögés ütötte meg fülöket, a léghuzam eloltá a különben is alig pislákoló gyertyavilágot, a kísértet hirtelen közéjük szalad, s épen a kántor lába közt akar elmenekülni, azt magára rántja, ki ijedtében megmarkolja tüskés sörényét az állatnak s ülve maradt a tetejében ez is busan kiáltva :

— Isten áldja meg kenteket, már engem visznek!

Később jött világosságra, hogy a fekete sertés egy a makkról kiszabadult nagy kan volt, mely, hidegdvén

az idő éjjel, a kápolnában keresett menhelyet, annak rozzant ajtaját orrával könnyen betaszítva.

A kántor persze nem sokára előkerült.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

— Urambátyám, mért szidja el a magyar koldust, s mért ad a németnek egy tizest?

— A magyarnak azért nem adok semmit, hogy szokjék dologhoz; a németnek pedig azért adok annál többet, hogy szeresse meg a koldusságot!

— Egyszer a Vasárnapi Ujságot rendőrileg lefoglalták ezért a két szóért: „fiatal Magyarország.“ Az volt állítva Irinyi életírásában, hogy mint író, ő is a fiatal Magyarországhoz tartozik. A rendőrfőnök rettentő leczkét tartott e miatt a szerkesztőnek: „Micsoda fiatal Magyarország! Én nem engedek meg semmi fiatal magyarországot!“ Utoljára is rá kellett hagyni, hogy hát a magyar nem lehet fiatal.

— Mikor b. Józsika „Csehek Magyarországon“ című regénye második kiadás alá bocsátatott, a cenzura valahány helyen e szót találta: „a cseh rablók,“ mindenütt kitörle s ezt írta helyébe: „a cseh vitézek.“

— A rossz lelkismeret!

— Mikor még Egressy Gábor Törökországban

járt, egyszer a jó öreg Szentpéterynek haditörvényszék elé kellett állnia, egy hozzá érkezett levél miatt. A jó öreg nyelve édes keveset fáradott abban, hogy a cultura idiomáiboz alkalmaztassa magát; ezúttal pedig elő kellett vonnie mind azt a piszli deicsot, a mi itt amott ráragadt, hogy amaz urak előtt érthetővé tegye magát meg is felelt e feladatának oly lelkismeretesen, hogy még Haaslab tábornok nevét is, kinek engedelmével jött hozzá a levél, úgy emlegeté, hogy general Hasenfuss. Ebből aztán átlatták, hogy csakugyan ártatlan az öreg úr s nem vallatták többet.

— Mészáros Lázártól kérde egyszer egy emigrans társa, ülven vele együtt az omnibusz nyitott ablaka közt: Nem csukná be azt az ablakot? — Nem. — Nem fél a czúgtól? — Már hogy félnék? mikor nyolcz esztendeig magam vezettem a czúgot!

— Rébusz. (Politikai jelszónak is használható.)
E T Et et et et et ész, r R r r R r Ö.

Ama bizonyos csizmadia és felelése kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Akkorokat hazudják az ember, hogy maga is elhiggye. Ugy érzem magamat, mint mikor az ember nagyon kártyázik, hanem csak kvetára. — Azt nem tudom még, hogy valyon „vagyunk” e, vagy csak „vagyottunk” e?

— (Különös, hogy mióta a magyar világ bejött, nem is hallani rablásról.) Hja, most a *zsványok is demonstrálnak* az által, hogy csendesen viselik magukat.

— (Nem lehet ezt a Napoleont érteni; egyszer ezt akarja, másszor amaszt.) Pedig nagyon lehet Napoleont érteni; ő jól tudja azt, hogy vérekedni sem nagy hidegben, sem nagy melegben nem kellemes. Ezért ő télen és nyáron mindig békét kötöget, ősszel és tavasszal pedig háborút csinál; *télen és nyáron mindig reactionarius, ősszel és tavasszal pedig liberalis.*

— (A szegény csehek ott Prágában ugyancsak lamentálnak.) Hát nagyon természetes. Tőlünk mind odament haza ez a sok derék cseh hivatalos úr, ergo most a *csehek vannak csehül.*

— Nem observáltad, hogy az újabb időkben minden nyughatatlan embernek a neve **K**-val kezdődik. Ott van **Kosciuszkó**, **Kossuth**, **Klapka**, **Karibáldi**, **Kmetty**, **Kúza**, **Kavúr**, **Kinkel**, **Konnel**, **abdelKáder**. (No meg **Kakas Márton**.) De isz az ártatlan, mint az alutt tej!

— Maager úr nem fogadta el a meghívást az erdélyi értekezletbe, mivel hogy a német pártot előre látta, hogy minorításban marad. (Hiszen megszokhatta már, a Rájxratban is a minorítás tetszett meg neki.) Igen ám, de *nincs itt most az a szerkesztő*, a ki a beszédekét csinálná; aztán ez nagy baj!

— (Csodálatos, hogy most sokkal kevesebb tollat viselnek a kalapok mellett, mint tavaly ilyenkor.) Azért van ez, mert most már *nincsen megtiltva.*

— Azt írják, hogy többen, kik a Székely földről Moldvába átmentek *vadászni*, onnan visszatérve, azt a hirt hozták, hogy ott most nem jó idő jár a — *vadászatra.* (Tán a *jeges medve* ijeszgeti vissza az embereket?)

— — A Montemolin testvérek meghaltak; egyszerre, egy napon Triesztben. Mig félve, hogy megtárgadták azt az esküt, a mit letettek. *Bibort* követeltek és *skárlátban* haltak meg.

— — (Ha okos ember kend, mondja meg, mit csinálnak már most a vármegyék, ha azt határozták, hogy a törvényszéket is maguk alá veszik; a törvényszéki hivatalnokoknak pedig az van parancsolva, hogy székükön maradjanak?) Hát válaszsza meg a vármegye a törvényszéki hivatalnokok javát, értsd a hazafias és tisztalelkű embereket közülök, *saját hivatalnokainak*, akkor a vármegyeé lesz a törvényszék s még is helyben marad.

— — (Mégis huzakodnak abban a Nápolyban?) Biz igen. Könnyű volt a nápolyiakat *leverni*, de nehéz őket *felállítani.*

— — (No hallja kend, ha visszakapta prókatori diplomáját, álljon elő, mutassa meg, hogy ért valamihhez, mentse ki, mossa tisztára azt a sáros vármegyei szolgabíró, a ki egy asztalosra 12-öt vágatott ez évben azért, hogy nem tért ki az utból.) Megcselekszem Tehát: mintha én volnék a vádlott szolgabíró. „Tekintetes közvélemény! Tetszik tudni, hogy az elmúlt 11 viszontagságteljes év (de sokszor hallottam már ezt.) (Még többször is fogod hallani, — ságteljes év leforgása alatt szeretett hazánknak országutai annyira elhanyagoltattak, hogy azokon két szekérnek egymást kikerülni csaknem lehetetlen. E hűtlen eljárás okozta azt a sajnálatraméltó katasztrófát, melynek következtében egy érdemes polgártársunk egy félremagyarázott tévedésnek lön áldozatává. Nem levén abban a szerencsés helyzetben, mint némely ujságíró, ki a leghallatlanabb gorombaságot a sajtóhibák közé teheti; kénytelen vagyok e tényt ekép előadni: elem kerülvén a kérdéses ügy, úgy találám, hogy az asztalosnak igaza van; ellenben az utak nagyon rosszak; s e végett következő ítéletet hozám: az asztalosnak joga van az általa vitatott országuton akár mikor járni, kelni, sétálni, leülni, vagy akár *lefeküdni*, e végett rendelem, hogy ő e *jogának birtokába helyeztessék*, azonkívül pedig, hasonló conflictusok kikerülése tekintetéből, rendelem, hogy az illető országut rögtön *kiegyengettessék.*“ Ezt rendelém. Arról már most én nem tehetek, ha az én ostoba exequens szolgálaim épen ott és épen akkor kezdtek el az utat *egyengetni*, a hol és a mikor az ártatlan asztalos jogait gyakorolva *feküdt*. Én úgy hiszem, hogy a legliberalisabb szempontbul intézkedtem. Egyébiránt a tévedés utólagosan revocáltatott, minélfogva kérem magamat a vád alól fölmenteni s azt a sok nagyszájú ujságíró utasítatni, hogy nekem békét hagyjanak, mert ha valamelyik ide talál vetődni Sáros vármegyébe, olyan ötven botot hegedültetek el rajta, hogy tudom nem adja százért!” (No ez ugyan szép kis mentő beszéd!) Csak ér tán annyit, mint Gál Eduard önvédelme.